

Vapausz Attila

Tükörtörés

Minden hibámmal eljöttem érted,
hogy szögletes tükröt tartsak eléd,
azt remélve, hogy végre megérted,
létfilozófiád szavak nélküli beszéd.

Hiábavaló képzelt bátorságod,
számolt éveid, szoros öleléseid,
elhalófélben levő hátországod,
akik lesték összes lépéseid.

Hiábavaló hullámzó törődésed,
bizonytalan eszmerendszered.
Minden szabálytalan megtört fényed
ütemezetten hagyja el a légteret.

Magadra maradsz egyedül, üresen,
kényszer szülte falaid belsejében,
ahol majd nem látsz át az üvegen,
és nem találsz dallamot a zenében.

Nem csak a félelem eszi meg a lelket,
és nem csak a kínok fájnak a szívnek.
Majd mikor egy örült gondolat kerget:
élhettem volna földnek, fának, víznek,

én magasból fogok visszanézni rád,
és tükröt törve fogom mondani:
felejts el minden vizet, földet, fát,
van, amit a létezés sem tud megoldani.

Szolgaszív

Én mindig csak adok,
nem számít, van-e terhem.
Központi elem vagyok
egy idegrendszerben.
Folyamatos törődés,
szervilis, néma szó,
áztatott közöny és
buktatott megváltó.
Ez vagyok: a horizont
hosszan elnyúló fénye,
ki parancsra nekiront
bármely hímre, nőstényre.

Állat az állatban „röntgen-kép”. Kazahsztán, Tamgali, 1993

